

ANTI AMERICA

TK FALCO

T. K. Falco

Antiamerica

Аннотация

Alanna Blake is een weggelopen tiener die het opneemt tegen een extremistische hackersgroep in ANTIAMERICA. Verkrijgbaar als ebook, audioboek en paperback. AntiAmerika staat aan de basis van de grootste Amerikaanse anarchistische opstand in 100 jaar. Wanneer de hacktivistische groep AntiAmerica de grootste banken van het land hackt, brengt dat de financiële sector op de rand van de afgrond. Hacker en weggelopen tiener Alanna Blake wordt door de overheid gedwongen om de enige link met AntiAmerica op te sporen, haar vermiste ex-vriendje Javier. Ze gebruikt al haar sluwheid op het gebied van social engineering om een samenzwering van leugens en bedrog te ontrafelen, die niet alleen het leven van iedereen die het dichtst bij haar staat in gevaar brengt, maar ook de geheimen van een verleden waarvan ze hoopt dat dat het voor eeuwig verborgen zal blijven. Een spannend boek dat de lezer een kijkje geeft in de wereld van de hacker, en toont op welke manieren een social engineer te werk kan gaan.

Содержание

Inhoud	5
Social Engineering	7
Phishing	22
Drugs	39
Spoofing	55
Конец ознакомительного фрагмента.	71

AntiAmerica

Copyright © 2021 T.K. Falco

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. [Social Engineering](#)
2. [Phishing](#)
3. [Drugs](#)
4. [Spoofing](#)
5. [Smishing](#)
6. [Lichaamstaal](#)
7. [Liefde](#)
8. [Shoulder Surfing](#)
9. [Hoaxen](#)
10. [Baiting](#)
11. [Pretexting](#)
12. [Doxxing](#)
13. [Techie Talk](#)
14. [Dumpster Diving](#)
15. [Vishing](#)
16. [Quid Pro Quo](#)
17. [Impersonatie](#)
18. [Reverse Social Engineering](#)
19. [Diversion Theft](#)
20. [Tailgating](#)
21. [Whaling](#)
22. [Epiloog](#)
23. [Woordenlijst](#)

Social Engineering

Alanna vond het maar niks om haar beste vriend te bedriegen. Zelfs nu ze het gevoel dat hij dingen voor haar verborgen hield, niet van zich af kon zetten.

Ze bespiedde Brayden vanaf de passagiersstoel. Hij hield zijn lippen stijf op elkaar, terwijl hij met zijn Kia Soul over de door de regen doordrenkte straten van de US1 reed. Onder de dikke dreadlocks die over zijn schouders vielen, was door zijn groene tanktop heen een Chinese karaktertatoeage te zien. Een saluut naar de kwart-Chinees van zijn vaders kant.

Toen ze bij het Pollo Tropical in de buurt van Bird Road een hapje namen, vroeg ze waarom niemand in de afgelopen week iets van Javier had gezien of gehoord. Die twee waren al sinds hun kinderjaren erg close. Als iemand de reden van zijn verdwijning wist, dan was het Brayden wel. Toch beweerde hij van niet, en bracht de rest van de maaltijd met zijn mond vol, kauwend op zijn kippensandwich, in alle stilte door.

Liegen was duidelijk niet zijn sterkste kant. Ze had hem net zolang lastig gevallen totdat hij beloofde bij Javiers appartement langs te gaan, en hij geloofde haar aannemelijk klinkend verhaal, namelijk dat ze zich zorgen maakte om Javier, en wilde weten of alles in orde was. Ze hield de echte reden voor deze smoes voor zichzelf. Als Brayden de waarheid verzweg, kon zij dat ook.

Brayden draaide de Brickell Avenue op. Ze weerstond met

moeite de drang om haar iPhone voor de honderdste keer te controleren. Na Javiers sms van gisteren had ze de vorige nacht nauwelijks nog geslapen. Brayden parkeerde voor het torenhoge gebouw. Terwijl hij zijn burner oppakte om Javier te bellen, bestudeerde ze de koude glazen buitenkant van het gebouw.

“Voicemail”, zei hij met zijn vette Jamaicaanse accent.

“Wil je nu alsjeblieft een keer naar me luisteren? Er klopt iets niet. Ik weet het zeker.”

“Je overdrijft”, zei hij met zijn telefoon nog aan zijn oor geplakt. “Het verbaast me dat je in al de tijd dat jullie bij elkaar waren hem nog nooit gephisht hebt, zoals je dat bij iedereen doet. Het zou ons de rit bespaard hebben.”

Ze keek Brayden vuil aan. Hij was meer tegen haar tekeer gegaan dan wie dan ook over de scams die ze runde. Niet dat hij zelf zo’n heilig boontje was. Volgens Javier hadden hij en zijn hackervriendjes ooit de website van de IRS gekraakt. Hij noemde zichzelf een grey hat hacker. De term betekende weinig voor haar. Haar wereld was zwart of wit en daar tussenin zat niets. Ze waren allebei criminelen. Door het leven een positieve draai te geven, wordt het verleden niet uitgewist. Dat gold voor hun allebei.

Nadat hij een bericht had achtergelaten dat ze buiten waren, gleed hij met zijn rechterhand langs haar buik om haar deur te openen. “Ik parkeer in de volgende straat. Doe er niet te lang over.”

Ze had hem juist hierheen gebracht met de bedoeling dat ze

niet alleen naar boven naar het appartement hoefde te gaan. “Ga je niet met mij mee naar boven?”

“Waarom? Als hij niet antwoordt, betekent dat dat hij er niet is, of dat hij niet wil dat iemand hem lastigvalt.”

“Kom met me mee naar boven. Het duurt maar een paar minuten.”

Zijn dreadlocks vielen naar voren toen hij zijn hoofd omlaag deed. “Ik moet een parkeerplaats vinden. Trouwens, ik zie niet in waarom je zo moeilijk doet. Je kent hem. Hij is waarschijnlijk in een diepe hack-mode aan het werken aan een bug bounty.”

Ze wreef over de achterkant van haar nek. Normaal gesproken zou Brayden gelijk kunnen hebben over Javier, dat hij waarschijnlijk druk bezig was met een van zijn ethische hacken, maar niet nu, met die geheimzinnigheid rond zijn afwezigheid. Zijn universiteitsvrienden hadden al dagen niets meer van hem gehoord. Ze zeiden dat hij al de hele week de lessen had verzuimd. Hij was niet het type dat zomaar verdween, en als hij de stad uit moest voor een noodgeval, zou hij het iemand hebben verteld.

“Ben je dan helemaal niet bezorgd?”

“Pfff. Die jongen heeft nog nooit een vlieg kwaad gedaan. Als hij net zoals jij mensen van heel hun hebben en houwen zou beroven, dan zou ik me zorgen maken.”

“Mij best. Wacht maar in de auto.”

“Sneak niet stiekem bij een paar oudjes naar binnen om hun geld en juwelen te jatten.”

Alanna stapte uit in de zinderende hitte, zonder op zijn flauwe grap te reageren. Zijn oranje auto reed verder richting het stopbord. Nadat ze had gezien hoe hij bij het kruispunt linksaf sloeg, liep ze door naar de ingang van de draaideur. Ze stal geen geld van mensen. Alleen hun persoonlijke gegevens, zoals identiteits- en financiële gegevens, creditcardnummers, ID's, wachtwoorden en medische gegevens, want met al die stukjes informatie was geld te verdienen.

In het midden van de lobby zat een bewaker. Ze zou zich op dezelfde manier dat ze data te pakken kreeg langs deze man praten, gewoon door social engineering. Dat was een van de vele vaardigheden die haar vader haar had bijgebracht. Zelf had hij er als white hat hacker weinig baat bij, dus leerde hij haar alleen maar de basistechnieken. De rest had ze zichzelf bijgebracht in de tijd dat ze als eenzame wegloper in Miami probeerde te overleven.

Terwijl Alanna over de glanzende marmeren vloer naar voren liep, bleef de bewaker voorovergebogen achter de balie zitten. Ze naderde zijn kant van de ronde balie en keek hem vervolgens even aan. Zijn ogen waren gefixeerd op een video van een anarchistisch protest dat op zijn smartphone werd gestreamd. Ze gluurde nog eens naar haar iPhone. Geen nieuwe berichten.

Na enkele seconden met haar vingertoppen op de balie te hebben getikt, schraapte ze hoorbaar haar keel. De strak gekapte twintiger gaapte haar vanuit zijn leren bureaustoel aan. Hij zette de kraag van zijn witte poloshirt recht, nadat hij haar kort

onderzoekend bekeken had. Eindelijk, ze had contact.

“Ik wil een studioappartement huren. Kan ik met iemand spreken die over de verhuur gaat?”

“Heb je een afspraak?”

“Nee. Ik was andere appartementen in de buurt aan het bekijken en dacht dat ik hier ook eens een kijkje zou moeten nemen. Is dat goed?”

Omdat hij terughoudend reageerde liet ze een stralende glimlach zien, en sloeg vervolgens haar prachtige wimpers neer. Hij glimlachte terug, legde een vel papier en pen op de toonbank, en verzocht haar zich in te schrijven. Nadat ze “Alanna Blake” had ingevuld en de tijd op de bovenste regel, kwam de bewaker uit zijn stoel omhoog en begeleidde haar naar de lift.

Daar streek hij met zijn elektronische sleutel langs een zwart blokje aan de muur, en drukte op de *naar boven* knop eronder. Zijn ogen vernauwden zich toen hij haar nog eens aandachtig bekeek. Ze verstijfde even. Herkende hij haar? Ze had hem bij haar laatste bezoek ook achter het bureau zien zitten. Hij leek destijds weinig aandacht aan haar te besteden, waarschijnlijk omdat ze samen met Javier naar boven ging. Dat was toen ze nog samen waren.

Ze beantwoorde zijn blik kort, voordat ze zich naar de liften omdraaide. Ze kon maar beter niet te heftig reageren. Veel jongens gaapten haar aan of maakten een opmerking over haar knappe uiterlijk. Ze was de tel kwijt van hoeveel keer ze het woord *exotisch* al had gehoord. Een beleefde manier om te

zeggen dat ze haar etniciteit niet konden raden. In al de gevallen dat de vraag gesteld werd, had niemand ooit geraden dat ze Iers-Maleisisch was. Ze moest altijd zelf het antwoord geven.

Hij trok zijn wenkbrauwen op, en liep vervolgens weer terug richting zijn bureau. “Het verhuurkantoor is op de bovenste verdieping. Dat is de twaalfde. Ga het kantoor bij het zwembad binnen. Zij kunnen al je vragen beantwoorden.”

In de lift drukte ze op de knoppen voor de twaalfde en de derde verdieping, die van Javier. Haar trucje was geslaagd. Moeilijkheidsgraad op haar social engineeringschaal? Een twee. Er was niet veel vaardigheid voor nodig geweest. Slechts een paar leugens en een flirterige glimlach. Toch ging Alanna's hart nog heftig tekeer. Ze gaf de voorkeur aan het manipuleren van haar slachtoffers via de telefoon of per e-mail, in plaats van face to face.

Na nog een laatste blik op haar iPhone stopte ze die in haar zwartleren handtas. Sinds gisterochtend had ze zich vastgeklampt aan de hoop dat Javier zou reageren. Bij haar waren alle alarmbellen afgegaan door de sms die hij naar haar iPhone had gestuurd: “*Alanna. Ik zit in de problemen. Probeer me te vinden.*” Hij had echter nooit geantwoord op haar follow-up voicemails of op haar sms'jes en e-mails.

Er volgden geen details. Haar overactieve verbeeldingskracht vulde wild de lege plekken in. Ze had Brayden niets verteld, omdat het bericht alleen aan haar gericht was. Om nog maar te zwijgen van het feit dat hij sinds hun uit elkaar gaan, doof was

gebleven voor alles wat met Javier te maken had, waardoor ze weinig zin had om nog iets met hem te delen. Nadat de deuren van de lift opengingen, liep ze nonchalant in de richting van zijn appartement.

Het gebouw was ontworpen om er futuristisch uit te zien – niet knus. Het was veel mooier dan de plekken waar zij overnachtte in Olympia Heights, maar ook een stuk griezeliger. Tot vandaag was ze nog nooit in haar eentje in deze gang geweest. Ze werd zich daarvan bewust door de echo's van haar voetstappen, die van de saaie keramische vloer terugkaatsten. Haar schaduw zweefde over de beige geverfde muren. Door de doorgebrande lamp aan het plafond leek het alsof de muren op haar afkwamen.

Nadat ze bij de deur van Javier was aangekomen, tikte ze met haar knokkels tegen het wit metalen frame. Geen antwoord. Ze klopte nog twee keer, voordat ze haar oor tegen de deur legde. Stilte. Ze rustte even met haar voorhoofd tegen het koude oppervlak. Al zes weken lang had Alanna geen idee op welke manier ze Javier had weggejaagd. Waarom hij na twee jaar hun relatie verbrak en al het contact met haar afkapte. Ze kon hier nu niet gewoon maar weglopen.

Ze probeerde de deurknop. Op slot. Terwijl haar vingers om het koude koper gewikkeld bleven, vormden haar lippen een grijns. Een groot voordeel van het kiezen van social engineering als broodwinning was dat ze de vrijheid had om te zwerven waar ze maar wilde, zowel online als in de echte wereld. Deuren bleven alleen gesloten als zij dat wilde. Ze reikte in de achterzak

van haar spijkerbroek naar haar lockpick en spanner. Tijd voor antwoorden.

Terwijl ze een donkergrijze kap over haar hoofd trok, drukte ze haar lichaam tegen de deur. Ze gluurde door de gang, ondertussen de pick en de spanner in het deurslot stekend. Haar kont was slechts één 911 telefoontje verwijderd van een afspraak met de achterbank van een Miami politiewagen. Jaren geleden had ze haar vader een belofte gedaan. Als ze zich zou laten arresteren, werd die belofte gebroken. Ze was niet van plan om dat ooit te laten gebeuren.

Ze stopte om de roodgeverfde pony voor haar ogen weg te vegen. Elke kleine afleiding kon haar in de war brengen. Het kloppen in haar borstkas. De tinteling die ze over haar hele lichaam voelde. Gedachten aan Javier die door haar hoofd gingen. Ze herinnerde zich de woorden van haar vader. *Sluit je ogen. Haal diep adem. Sluit je af voor je omgeving. Doe je ogen open. Ontgrendel die deur.*

Ze was zes jaar oud toen hij haar het gereedschap om sloten te kraken, en de instructies om het te gebruiken had gegeven. Sondeer het sleutelgat met de lockpick tot het puntige uiteinde op de kop van een slotpen terecht komt. Duw de pick omhoog met de spanner tot de pin op zijn plaats valt. Herhaal dit met de overige slotpen. Draai dan aan de deurknop en spreek de magische woorden: *sesam open u*. Ze stopte het gereedschap in haar zak en haastte zich naar binnen.

Het appartement was pikdonker. De gordijnen waren gesloten.

Alanna bleef bij de deuropening staan, zodat haar ogen aan de duisternis konden wennen. Ze nam de kap van haar hoofd. De airconditioning was al een tijdje geleden uitgeschakeld. Ze tastte met haar vingertoppen langs de muur tot ze plastic voelde. Na het omdraaien van de lichtschakelaar, sloop ze naar het flikkerende lampje naast de grijze bank.

De keuken en de woonkamer waren een grote chaos. Open lades en kasten. Kleding, papieren en boeken lagen verspreid over de hardhouten vloer. Ze kreeg een naar gevoel in haar buik. Javier zou zijn appartement nooit in deze toestand verlaten. Ze balde haar bevende handen tot vuisten. Ze had geen idee waarom of wanneer dit allemaal gebeurd was. Een paar dagen geleden, of misschien pas een paar minuten.

Op de keukenvloer lag een hamer tussen het gereedschap. Ze raapte hem op van de linoleumvloer. Haar vingers hielden het rubberen handvat stevig vast terwijl ze naar de muur kroop. Voorzichtig gleed ze, met haar rug tegen het behang, verder. Bij de slaapkamerdeur hield ze haar adem in om niet te hoeven hyperventileren. Ze stond daar even met gesloten ogen, voordat ze haar hoofd naar binnen stak, de hamer hoog in de lucht.

Daar lagen nog meer van Javiers paraferalia over de vloer verspreid. Na een diepe zucht kon ze wat ontspannen, en scande de ruimte om haar heen. Degene die ingebroken had, had zijn best gedaan om elke centimeter van de woning te doorzoeken. Ze had geen zin om te ontdekken wat deze rotzakken met degenen die hen in de weg stonden zouden doen. Haar hart sloeg een slag

over. De sms van Javier. De indringers moeten het probleem zijn geweest waarvoor hij haar gewaarschuwd had.

Ze deed alle lichten aan, terwijl ze elke hoek van het appartement doorzocht. De kasten en de badkamer waren overhoop gehaald. De computermonitor lag met het beeldscherm naar beneden op de tafel. Javiers laptop en desktop ontbraken. Geen bloed, geen lichamen. Ze had in haar leven geleerd om op het ergste voorbereid te zijn, en zou blij zijn als het deze keer niet nodig was. Ze zou niet rustig meer kunnen slapen, totdat ze zeker wist dat hij veilig en gezond was.

Toen ze elkaar meer dan een maand geleden voor het laatst spraken, liet Javier op geen enkele manier blijken dat hij in de problemen zat. Hij was wel minder spraakzaam dan gewoonlijk, wat zij toeschreef aan hun scheiding van de week ervoor. Op haar vraag waarom hij met de relatie wilde stoppen, had hij geen duidelijk antwoord gegeven. Ze belde later terug om te eisen dat hij haar de reden recht in haar gezicht zou vertellen. Zijn laatste woorden voordat hij ophing: “We hebben een pauze van elkaar nodig.”

Maakte hij het uit met haar, omdat zijn leven in gevaar was? Ze verborg haar gezicht achter haar handen. De situatie was zo onwerkelijk. Zij was de cybercrimineel. Javier was de ethische hacker. De meest fatsoenlijke persoon die ze kende. Problemen zouden op haar deur moeten kloppen, niet op de zijne.

Een piepje van haar iPhone haalde haar uit haar verdoving. Het was maar een sms. Waarschijnlijk checkte Brayden haar,

of misschien was het Javier. Ze hield de hamer vast onder haar oksel, terwijl ze probeerde de telefoon uit haar handtas te vissen. Ze klikte hem uit de slaapstand. Op het scherm stond Javiers naam.

Het bericht luidde: *“Ik moet je mijn geheim vertellen, Alanna. Probeer me te vinden.”*

Ze huiverde, waardoor de hamer naar haar elleboog gleed. Zodra ze het gebouw had verlaten, zou ze Javier sms'en om hem te vragen wat er in godsnaam aan de hand was. Ze stopte de telefoon weer in haar tas. De indringers zouden terug kunnen komen. Ze wilde echter niet met lege handen vertrekken. Nog een keer doorzocht ze het appartement in de hoop om in elk geval één aanwijzing te vinden over de verblijfplaats van Javier.

Een snelle controle van de woonkamer bleek vruchteloos. Terwijl ze door de rommel in de slaapkamer snuffelde, stond ze bijna op een fotolijstje. Alanna raapte het op en keek er even naar. Een familiefoto van een slungelige Javier met een onbezorgde glimlach naast zijn ouders en zusje. Ze streefde met haar vingertoppen over zijn gezicht, voordat ze de lijst op het witte dressoir naast zijn bed plaatste.

Ze speurde nog een keer de kamer af, maar zonder succes. Niets in deze puinhoop bood een antwoord. Ze drukte haar benen tegen elkaar om het trillen te stoppen. Tijd om er vandoor te gaan. Nu ze wist dat het leven van Javier in gevaar was, kon ze alles wat ze wist aan Brayden vertellen. Misschien was hij dan eindelijk bereid om hetzelfde te doen. Ze ging van de

slaapkamer naar de voordeur en deed de lichten uit voordat ze het appartement verliet.

Alanna haastte zich door de lege gang. De dichtstbijzijnde lift was nog maar een paar meter verderop, toen plotseling de hoge bling van een bel haar tegenhield. Er stapte een kale man uit, gekleed in een donker pak en gebouwd alsof hij thuishoorde in een pro-worstelarena. Op het moment dat hij haar in het vizier kreeg, viel zijn mond open. Terwijl hij naar buiten kwam, weerstond ze de drang om er vandoor te gaan.

Ze knikte met haar hoofd, terwijl ze probeerde beleefd en beheerst te lijken. “Hallo.”

Hij bewoog zijn rechterhand. “Blijf staan. Beweeg je niet!”

Haar spieren verstijfden. Haar eerste reflex was om zijn bevel te gehoorzamen. Maar ze wist wel beter. Ze ging er in de tegenovergestelde richting vandoor.

“Ik zei beweeg je niet,”schreeuwde hij.

Bij het bordje nooduitgang, rukte ze de deur open. Ze klampte zich vast aan de reling terwijl ze de trap af vloog. De sluitende deur boven haar onderbrak het geluid van stampende voeten en geschreeuw in de gang. Tegen de tijd dat haar achtervolger het trappenhuis binnenkwam, rende zij de laatste trap al af. Op de onderste verdieping schoot ze door de deur die voor haar lag.

Een onverwachte vochtige luchtstroom stroomde over haar gezicht, op het moment dat ze de parkeergarage instormde. De ingang voor voertuigen bevond zich aan de andere kant. Ze rende in een rechte lijn naar de uitgang deur aan haar rechterkant.

Toen ze de deurkruk omdraaide, bewoog deze slechts een paar centimeter. Er zat aan de andere kant iets tegenaan.

Ze nam een paar stappen terug, waarna ze hard met haar schouder tegen de deur beukte waardoor die openvloog. Buiten lag een vrouw met blonde paardenstaart, wit overhemd en een donkere broek op de grond, die overeind probeerde te krabbelen. De vrouw keek haar aan, alsof ze ook achter haar aanzat. Alanna moest snel handelen, voordat de kale kerel haar inhaalde.

Paardenstaart wilde haar de weg versperren, ze strekte haar rechterarm uit. Ze kon zien wat er in haar hoofd omging. “Denk er niet eens aan.” Te laat.

Alanna botste vol tegen haar aan en duwde haar languit terug op het gras. Terwijl ze naar de aangrenzende betonnen loopbrug sprintte, hoorde ze achter zich de vrouw brullen van frustratie. Alanna volgde de rij palmbomen, met uitzicht op de jachthaven aan haar linkerkant, naar de voorkant van het gebouw. Dit gedeelte van Brickell bestond uit hoogbouw en beton met uitzicht op de baai. Weinig verkeer op de weg. Geen mensen op de stoep.

Ze was buiten. Braydens Kia stond een blok verderop. Ze glimlachte, sloeg rechtsaf de bocht om en rende full-speed verder. De adrenalinekick begon te werken. Op het kruispunt draaide ze haar hoofd in de richting van de dwarsstraat. Een paar blokken verderop schoot een blauw busje de weg op.

Ze staarde naar de straat waar Brayden geparkeerd stond. Als ze naar zijn auto sprintte, konden ze daar binnen een minuut weggrijden. Dat zat er jammer genoeg niet doen. Ze vermoedde

dat haar achtervolgers agenten of mensen van de FBI waren, en wilde hem in geen geval in haar rotzooi betrekken. Ze keek naar voren, en besloot dan verder te rennen in dezelfde richting als voorheen.

Toen Alanna weer achterom keek, zag ze de kale man langs de net opgestane paardenstaart rennen. Ze had een plek nodig waar ze zich verstoppen kon. De straat verderop had een lege parkeerplaats en een gesloten restaurant aan de rechterkant, en links lagen een hoogbouw en een doodlopende weg. Nog meer open straten verderop. Ze rende in de richting van de parkeerplaats in de hoop wat dekking te vinden achter het restaurant.

Nadat ze de hoek om was, stopte ze even om het zweet van haar voorhoofd te vegen. Langs de zijkant bevond zich een witte houten muur die te hoog was om te beklimmen. Aan de andere kant stonden grote bomen en een bruin bakstenen kantoorgebouw. Ze gooide haar lock-picking gereedschap in de boom die het dichtst bij haar stond. Ze waren het bewijs van de inbraak, en konden tegen haar gebruikt worden. Ze keek met lede ogen hoe haar kostbare aandenkens in de bladeren verdwenen, knarste ze met haar tanden en hervatte haar ontsnapping.

Ze rende verder over het asfalt. Achter haar, dicht op haar hielen, weerklonk het stampen van voetstappen. Halverwege het restaurant begon ze buiten adem te raken. Haar brandende longen dwongen haar om het tempo te verlagen. Nog geen seconde later werden haar voeten van de grond gerukt door een paar krachtige

armen die haar taille omsloten. Vervolgens voelde ze hoe haar lichaam hard op de parkeerplaats terecht kwam.

Haar hele rechterkant verkrampde van de pijn. De stoep schuurde tegen haar wang terwijl ze naar lucht hapte. Haar aanvaller sprong op. Haar ribben waren gekneusd en haar been en elleboog geschaafd. Haar lichaam brandde terwijl ze probeerde haar buik van de grond te tillen. Op het moment dat ze haar hoofd omhoog draaide, liet de kale man zijn knie op haar rug neerkomen. Ze bezweek onder zijn brute kracht.

Na enkele ogenblikken luid kreunend met haar gezicht tegen de grond te hebben gelegen, probeerde ze zichzelf nog een keer te vermannen, maar zijn gewicht duwde haar naar beneden tot ze volledig plat lag. Mensen schreeuwden achter hen. Al haar hoop stierf bij het zien van paardenstaart en twee andere kerels die naar haar toe renden. De hele wereld kwam op haar af.

“Ga verdomme van me af!” schreeuwde ze.

Een scherpe pijn scheurde door haar rechterschouder doordat haar arm achter haar rug werd geschroefd. Een metalen band wurgde haar pols. Daarna overkwam de linker hetzelfde. Ze worstelde totdat ze niet meer kon verdragen dat de handboeien in haar huid sneden. Het bloed bonkte in haar hoofd. Ze sloot haar ogen om de kwelling en het geschreeuw van haar ontvoerders te blokkeren. *Het spijt me papa, ik heb je teleurgesteld – alweer.*

Phishing

Mensen zullen je helemaal leegzuigen als je dat toelaat. Beloof me dat je niet hulpeloos zult eindigen zoals ik – een slachtoffer.

Haar vader hield een fles whisky in zijn hand, toen ze hem op elfjarige leeftijd haar woord had gegeven. Dronken of niet, hij vertelde de waarheid. Net voor het eerst in Miami aangekomen, was ze er zelf getuige van dat hij gelijk had. Smeerlappen stonden in de rij om weglopers als zij verslaafd te maken aan harddrugs. Ze exploiteerden die tot ze helemaal opgebruikt waren. Ze had het beter gedaan dan de meesten.

Nu liet haar geluk haar toch in de steek. Al meer dan een uur zat ze in een kille verhoorkamer. De kale man had haar haar rechten voorgelezen, ondertussen haar ruggengraat verpletterend. Na het ontvangen van instructies van paardenstaart, duwden hij en een grijze kerel haar op de achterbank van een auto van de FBI, en versleepten haar naar hun kantoor in het centrum van Miami.

Haar handtas met contant geld en ID werd in beslag genomen. Haar naam, foto, vingerafdrukken en DNA werden opgenomen in hun databank. Ze stond nu officieel op het net geregistreerd, wel het laatste wat ze kon gebruiken, en met nog erger in het vooruitzicht. Minachtend keek ze naar haar reflectie in de spiegel op de grijze muur, terwijl ze met haar voet op de zwarte tegelvloer tikte. Als de FBI haar vanaf de andere kant van de

spiegel bespioneerde, moest men de hint, dat ze genoeg had van het wachten, begrijpen.

De agenten die haar arresteerden noemden zichzelf de FCCU – de Federale Cyber Crimes Unit. Het was de eerste keer dat ze van hen hoorde. Er waren zoveel cybercriminaliteitseenheden, teams en speciale eenheden dat ze het spoor bijster raakte. Het leek erop dat haar oplichterij via social engineering haar had achtergehaald. De waarschuwingen van Brayden bleken niet voor niets te zijn geweest. Ze bad dat haar FCCU-ontvoerders hem niet ook hadden opgepakt.

Vijftien minuten gingen voorbij voordat een lange man van middelbare leeftijd de kamer binnenkwam. Donkere tint, kort zwart haar en een grijs pak. Hij liet een bruine map, een gele blocnote en een pen op het houten tafelblad vallen, liet zijn blik over haar glijden, om vervolgens in de metalen stoel tegenover haar plaats te nemen. “Mv. Blake. Mijn naam is Ethan Palmer. Ik ben een special agent van de Geheime Dienst.”

Ze bleef onbeweeglijk zitten met haar armen naar beneden hangend aan weerszijden van haar stoel. Geheime Dienst en FCCU. Wat een overkill voor een eenvoudige inbraak. Ze vroeg zich af welke van haar zwendelpraktijken op hun radar opgedoken waren, en hoe lang ze haar al in de gaten hielden. Wat voor bewijs ze ook hadden, ze was niet van plan om iets te onthullen over haar oplichterij of de inbraak.

Hij rustte met zijn rechterhand op de map. “Jouw dossier vertelt me dat je als vermist werd opgegeven in North Carolina,

niet lang na je zestiende verjaardag. Verder geen enkele vermelding van enige activiteit sindsdien. Wil je ons uitleggen wat je de afgelopen twee jaar hebt gedaan?”

Ze staaarde naar de zijkant. Elke centimeter van de muur was op dezelfde saaie en deprimerende manier grijs geschilderd. Hij pakte grijnzend zijn pen op. “Je beide ouders staan als overleden vermeld. Heb je iemand van wie je wilt dat we er contact mee opnemen? Een vriend of familielid?”

“Nee.”

“Het spijt me dat te horen. Het moet moeilijk zijn – een meisje van jouw leeftijd dat alleen woont.”

Het laatste wat ze nodig had, was medelijden van deze vent. “Heb je veel ervaring met meisjes van mijn leeftijd?”

“Dat heb ik inderdaad, mijn oudste dochter is een paar jaar jonger dan jij.”

Terwijl de hoeken van zijn lippen verzachten tot een glimlach, deed ze een bewuste poging om niet te wederkerig te zijn met enig teken van emotie. De kortstondige stilte werd verbroken op het moment dat paardenstaart, in een donkerblauw jasje over haar witte overhemd, binnenkwam. Op een stuk kauwgom kauwend liep ze langs de tafel naar de achterkant van de kamer.

De man gebaarde in haar richting, het oogcontact met Alanna niet verliezend. “Ik geloof dat je Sheila McBride, speciaal agent van de FCCU, al hebt ontmoet.”

Hij gaf de agent een snelle blik, die ze negeerde. “Sorry dat we zonder jou zijn begonnen.”

De vrouw leunde makkend tegen de muur, met beide handen in haar jaszakken. Ze had alle kenmerken van een controlefreak. Alanna had het gemerkt aan de manier waarop McBride bevelen blafte op het moment van haar arrestatie. Ze was ook goed bekend met de doordringende blik die de agent haar toen en nu had gegeven. Haar hele leven was ze opgegroeid rond mensen die haar als een delinquent beschouwden. Ze reageerde met een brede, spottende glimlach.

De agent van de geheime dienst zwaaide met zijn hand om haar aandacht te krijgen. “Zo, dus wil je ons vertellen wat je aan het doen was in dat appartementsgebouw? Of waarom je wegliep van de FCCU-agenten die je benaderden?”

Hij drukte zijn vingertoppen tegen elkaar, terwijl zij haar schouders tegen de rugleuning van de stoel liet rusten.

“Zou je ons willen vertellen hoe je daar terecht bent gekomen? Je auto staat bij je appartement.”

Ze klemde haar kiezen op elkaar. Als ze niets van Brayden wisten, zou ze zeker niet zo gek zijn om hen iets over hem te vertellen. Agent McBride boog zich over de tafel. Ze was duidelijk nog steeds boos over die duw buiten Javiers appartement. Die vijandigheid werkte in beide richtingen. Alanna koesterde weinig sympathie voor mensen die haar dwarszaten. Vooral niet voor chicks met een attitude. Ze kende jaren van opgekropte woede door het samenwonen met een gestoord moederfiguur. Genoeg om een leven lang mee te gaan.

Agent McBride leunde dreigend voorover. “Raad eens wat

ze ontdekten op je laptop, na een gerechtelijk bevel om je appartement te doorzoeken?”

De gegevens van haar phishingaanvallen – de grootste moneymaker van al haar oplichterijen. Ze verstuurde massa's e-mails die leken te komen van Instagram, Facebook of een andere alom vertrouwde bron. Er waren altijd wel een paar nietsvermoedende doelwitten die ze openden, op de links in het bericht klikten, en dan hun persoonlijke gegevens invoerden op valse webpagina's die zij had aangemaakt.

Ze liet haar kin zakken voordat ze antwoord gaf. “Minecraft?”

Agent McBride's blauwe ogen vernauwden zich. Ze had blijkbaar geen gevoel voor humor. “Persoonlijk identificeerbare informatie. Identiteitsdiefstal. Verzet tegen arrestatie. Inbraak. Je staat op het punt om een gelukkige officier van justitie erg vrolijk te maken.”

Alanna's hartslag ging omhoog. De meeste gegevens op haar privéserver waren gecodeerd. Behalve de e-mails die ze vanmorgen verstuurd had. Ze had voorzichtiger kunnen zijn, maar ze rekende natuurlijk niet op een hinderlaag van de FBI, en dan nog wel zo vroeg in de middag. Als ze niet blufte, werd ze genaaid. Maar ze zou de eer aan zichzelf houden, en geen enkel teken tonen van de paniek die ze in zich op voelde komen. Het spel van Agent McBride was om haar psychisch te bespelen. Alanna had al zo vaak met dit bijltje gehakt, dat ze daar niet koud of warm van werd.

Ze verplaatste haar aandacht naar Agent Palmer. De man

moest in de veertig zijn. Rimpels begonnen op zijn gezicht te verschijnen. “Ik wil een advocaat.”

“Heb je een advocaat die je kunt bellen? Zo niet, dan zul je uren moeten wachten, voordat de rechtbank er een toewijst.”

Ze fronste bij zijn mislukte poging tot intimidatie. “Dan wacht ik wel. Tot die tijd krijg je van mij niets te horen.”

Hij kapte Agent McBride af nog voor ze kon reageren. “Prima. Dan praat je niet. Misschien wil je wel eerst luisteren naar wat wij te zeggen hebben.”

“Je doet je best maar.”

Hij opende de map en hield een vel papier onder haar neus. “Ben je bekend met deze groep?”

Ze herkende de screenshot meteen. Bovenaan stond een rood-zwarte anarchistenvlag met een ster in het midden. Daaronder een zwart-witte afbeelding van Che Guevara, die ze soms op T-shirts zag. Brayden had met deze gehackte website lopen pronken, en het zien van dat gezicht had Javier niet al te blij gemaakt. Zijn familie was Cuba ontvlucht – je kon niet zeggen dat hij een fan was van Che.

Naast het beeld stond een citaat: *“Nu is de tijd gekomen om het juk af te werpen, om nieuwe onderhandelingen af te dwingen over verstikkende buitenlandse schulden, en om de imperialisten te dwingen hun basis van agressie op te geven.”*

Ze legde haar hoofd op haar linkerschouder. “Ja. Ik ken AntiAmerica. Ze zijn elke klote dag op het nieuws.”

Niet dat ze dat uit eigen beweging had gevolgd. Ze werd ermee

geconfronteerd door de ongevraagde verslagen en commentaren van Brayden, sinds eeuwen hacktivist en hardcore supporter, die sociale oorzaken via het internet steunde en antikapitalistische tirades uitspuwde. Zodra hij op dreef kwam over “hoe het systeem is opgezet voor de rijken om de massa's te exploiteren”, kon niemand hem meer het zwijgen opleggen.

Agent Palmer pakte de screenshotpagina op en zwaaide ermee door de lucht, terwijl zijn tagteampartner in de hoek stond. “Dit was de site van de Nexus Bank na de eerste aanval van AntiAmerica op 1 mei, ter herdenking van de Red Scare aanvallen van 1919 een eeuw geleden. Daarna volgden aanvallen tegen de Dominion en de First Regency. De drie grootste banken in het land zijn de afgelopen twee maanden gehackt.”

De agenten deden alsof hun verhaal belangrijk voor haar was. “Is dat de reden dat jullie twee hier met mij praten?”

Agent Palmer knikte. “Agent McBride en ik maken deel uit van een overkoepelende taskforce om hen te onderzoeken.”

“Fijn voor jullie.”

“Wat vind je van AntiAmerica?”

In Alanna's oren kleefde het storende geluid van een smekkende agent McBride die in de hoek op haar kauwgom kauwde. “Heb er geen. Het kan me niet schelen. Wat is de jouwe?”

“Het zijn geen hacktivisten die vechten voor zaken als een LulzSec of NullCrew. Het zijn anarchisten. Hun uiteindelijke doel is om dit land op de knieën te krijgen. Hoe meer volgelingen

ze aantrekken, hoe gevaarlijker ze worden.”

Sinds er na de eerste aanval een manifest online was geplaatst door AntiAmerica, hadden ze elke kastanarchist op prikborden, chatrooms en Twitter geronseld. Ze had geen idee hoeveel, maar elke keer als ze de tv aanzette, stonden de nieuwsberichten vol van nieuwe protesten die in grote steden over de hele wereld opkwamen.

“Oké. Laat het melodrama maar zitten – wat heeft dit allemaal met mij te maken?”

Hij leunde achterover en sloeg zijn handen in elkaar. “Ken je een hacker genaamd Paul Haynes?”

Alanna liet haar nek tegen de rugleuning van de stoel rusten. Het feit dat de FBI Pauls naam noemden, betekende dat ze wisten dat hij een black hat was. Ze kon maar beter voorzichtig zijn. Zonder te weten welk bewijs ze hadden dat haar aan Paul linkte, kon ze niet al te nadrukkelijk de connectie met hem ontkennen.

Hij tikte tegen zijn hoofd. “Je kunt een simpele ja of nee vraag toch wel beantwoorden. Ken je hem of niet?”

Als ze bleef zwijgen, zou dat in hun ogen alleen maar als een bevestiging overkomen. Misschien zou hij, als ze antwoordde, eindelijk ter zake komen. “Ik ken hem. Maar niet erg goed. We hebben elkaar een paar keer gesproken.”

“Hoe lang is het geleden dat je hem voor het laatst sprak?”

“Een paar maanden. Waarom?” Het was beter dat ze hem voor een kennis liet doorgaan. Ze zat al genoeg in de problemen door haar eigen criminele daden, zonder zich ook nog eens met de

zijne te verbinden.

“Zijn kamergenoot is vermoord gevonden.”

Alanna voelde hoe haar maag omhoogkwam, en ze bewoog gespannen in haar stoel heen en weer. De twee agenten bestudeerden haar reactie met interesse – ze moest haar emoties in bedwang zien te houden. Ze kon het echter niet helpen dat ze medelijden had met Paul. Wat ze ook van hem vond, ze wilde er niet aan denken hoe verschrikkelijk dit verlies voor hem moest zijn.

“We zouden hem een paar weken geleden binnenbrengen om een exploit te bespreken die hij heeft gecreëerd, en die werd gebruikt bij de eerste AntiAmerica aanval. De agenten die naar zijn appartement in South Beach werden gestuurd, vonden het lichaam van zijn kamergenoot. Hij was vastgebonden, mishandeld en gewurgd.”

Ze beet op haar onderlip. “Wow. Ik heb zijn kamergenoot nooit ontmoet. Maar Paul leek mij altijd een aardige vent. Denken jullie dat hij hem vermoord heeft?”

“We weten het niet. Maar hij is natuurlijk een potentiële verdachte, gezien het feit dat hij rond de tijd van de moord op zijn kamergenoot verdween.”

Paul en Terry waren een stelletje, geen kamergenoten. Maar de FBI zou dat niet van Alanna te horen krijgen. Zelfs als ze zich niet van Paul distancieerde, vond niemand het belangrijker om eenieder zijn of haar privéleven te gunnen dan zij. Ze hield haar maag vast onder tafel. Paul sprak over zijn relatie alsof hij de

liefde van zijn leven had gevonden. Ze geloofde niet dat die was geëindigd in marteling en moord.

Agent Palmer leunde voorover in zijn stoel. “Wat is de laatste locatie waar je hem hebt gezien?”

“In Mechlab.” De lokale hackerspace. Een regionaal expertisecentrum/bibliotheek/workshop/computer lab. Een paar jaar geleden werd ze er vaste klant, en was Paul een van de eerste mensen die ze daar ontmoette. Brayden en Javier kenden hem nog langer.

“Heb je enig idee waar we hem kunnen vinden?”

“Sorry, maar ik zou niet weten waar hij uithangt.”

Agent McBride mengde zich in het gesprek, “Hoe zit het met Javier Acosta? Wanneer heb je hem voor het laatst gezien of gesproken?”

Alanna keek in haar richting, maar kon haar door de schaduwen in de hoek niet goed zien. “Javier? Wat heeft hij hiermee te maken?”

Het zelfvoldane gezicht van de FCCU-agent kwam naar voren. “Hij wordt al een paar weken vermist, nietwaar? Is hij niet ook een vriend van Paul Haynes, die rond dezelfde tijd verdween?”

Oh shit. De FBI zat achter Javier aan. Ze hielden zijn appartement in de gaten, niet haar.

Agent McBride boog haar hoofd tot hun ogen op dezelfde hoogte waren. “Alanna? Javier Acosta, wat kun je ons over zijn verdwijning vertellen?”

“Hij zou nooit iemand kwaad doen – of zich aansluiten bij AntiAmerica.”

“De kwetsbaarheid van de Nexus Bank die door AntiAmerica werd uitgebuit, was ontdekt door Paul en Javier. Wil je beweren dat dit toeval is?”

De FBI-agenten die de flat van Javier onderzochten, beschouwden hem als een verdachte in de AntiAmerica aanvallen. Zwijgen was geen optie meer. Ze moest instaan voor zijn onschuld, of op zijn minst de schuld in een andere richting wijzen. “Javier is een ethische hacker. Bedrijven betalen hem om hun bugs te repareren. Hij steelt niet van hen.”

Agent McBride kwam aan de rand van de tafel staan. “Hij zoekt naar kwetsbaarheden in de software en hackt bedrijfsnetwerken voor geld. Dat lijkt wel erg veel op wat de AntiAmerica hackers doen.”

“Praat met Paul. Hij was het waarschijnlijk. Of misschien verkocht hij het als een exploit van zichzelf. Nexus heeft de kwetsbaarheid blijkbaar niet op tijd hersteld. Maar Javier had niets te maken met die aanval.”

Agent Palmer stak zijn hoofd tussen die van de beide vrouwen. “Zelfs als dat waar is, willen we hem graag verhoren. Jammer genoeg is hij verdwenen, dus nu vragen we jou om de lege plekken in te vullen. Heeft hij ooit zijn onvrede geuit over een financiële instelling? Of steun uitgesproken voor AntiAmerica?”

“Nee. Javier is geen hacktivist. Hij geeft niet om politiek. En hij heeft nog nooit in zijn leven een misdaad begaan. Je weet toch

wel het verschil tussen een white hat en een black hat hacker?”

Het groene propje kauwgom schoot heen en weer in de mond van Agent McBride. “Als je hem zo goed kent, waarom heb je dan in zijn appartement ingebroken?”

Alanna haalde haar dwalende blik weg van het plafond. Door de felle lichten boven haar hoofd zag ze nu vlekken. “Hij en ik gingen uit. Hij nam zijn telefoon niet op. Ik stopte bij hem thuis. Hij deed niet open. Ik ging weg.”

De FCCU-agent schudde haar hoofd en snauwde. “Liegen laat ons geloven dat je iets te verbergen hebt. Wil je ons wat vertellen over al die gecodeerde gegevens op je harde schijf? Zit daar iets tussen wat met AntiAmerica te maken heeft?”

Alanna onderdrukte een lach. “Geloof je echt dat ik me met die freaks bemoei? Jullie moeten superwanhopig zijn.”

Agent McBride greep de tafel zo stevig vast dat haar knokkels wit werden. “Jouw toneelstukje zou een stuk geloofwaardiger zijn, als we niet al bewijs hadden dat je gegevens steelt die niet van jou zijn.”

“Ik zeg het voor alle duidelijkheid nog een keer, ik zou me nooit inlaten met AntiAmerica of met welk ander stelletje gestoorde mafkezen dan ook. Zoek zoveel je wilt. Je zult niets vinden dat me met hen linkt.”

“Misschien is je vriendje wel lid van AntiAmerica en ben jij zijn medeplichtige.”

Alanna sprong op uit haar stoel. “Ben je doof of zo? We hebben niets met hen te maken. Als je je huiswerk goed gedaan

had, zou je weten dat ik de waarheid spreek.”

“Ik zal je vertellen wat ik weet.” De FCCU-agent kwam voor Alanna staan en prikte met haar wijsvinger in haar gezicht. “Je bent een dief en een leugenaar. Als je niet stopt met het je van de domme houden, zit je straks voor lange tijd achter de tralies.”

“Ik weet waar dit over gaat. AntiAmerica laat jou er dom uitzien, dus je wilt de eerste de beste hacker die je tegenkomt arresteren.”

Agent McBride duwde de slierten van haar slappe haar opzij. “Vlij jezelf niet zo. Je bent een identiteitsdief. Denk je echt dat we ons interesseren voor een of andere onderkruiper zoals jij?”

“Vertel mij dan maar eens waarom je die onzin over mij en AntiAmerica blijft verzinnen?”

“We willen dat je ons vertelt over Javier Acosta. Wat deed je verdomme in zijn appartement? Wat ben je, zijn psychopathische ex-vriendin?”

Alanna stooft op, en gaf de FCCU-agent bijna een kopstoot. “Hoe noemde je me? Ik kots van je – “

Ze was al over de helft van de tafel, voordat Agent McBride haar arm stevig vastgreep, en haar vervolgens met de rug tegen de muur gooide. Terwijl de grijnzende agent haar onderarm tegen Alanna's borstbeen drukte, sloeg haar warme adem tegen de zijkant van haar wang. Agent Palmer duwde zijn armen tussen de twee vrouwen, zodat ze gedwongen werd los te laten. Alanna ging terug naar haar plaats, de hele tijd woest naar Agent McBride kijkend, die kookte van woede door de interventie van haar

partner.

Agent Palmer wees naar Alanna. “Rustig aan. Maak het niet erger voor jezelf.”

Hij had gelijk. Moord. Aanvallen op banken. De FBI gooide hackers wel voor minder onder een bus. Het zou niet uitmaken dat Alanna niet gelinkt kon worden aan AntiAmerica of Javier of Paul. Net zomin als dat het haar ontbrak aan de kennis over netwerkbeveiliging om de aanvallen uit te voeren. Het was voor de FBI belangrijk om het publiek tevreden te houden en om promotie te maken, niet om de juiste persoon te arresteren. Agent McBride lokte haar uit om iets stoms te doen. Ze kon haar hoofd er maar beter goed bijhouden.

Agent Palmer ging weer zitten, stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er een plastic zak met haar iPhone uit, en smet die op tafel. “Laten we het over de reden hebben dat we hier zijn. Je hebt gisteren en vandaag sms'jes ontvangen van Javier. Hoe lang is het geleden dat je hem hebt gezien?”

“Een paar weken.”

“Iedereen die hij kent zegt hetzelfde. Hij is van de aardbodem verdwenen. Hij heeft geen enkele les meer gevolgd. Niemand heeft iets van hem gehoord.”

“Hielden jullie daarom zijn appartement in de gaten?”

Hij wreef z'n gesprongen lippen over elkaar. “Ik ben niet bevoegd om die informatie te delen. Alles wat je moet weten, is dat we geïnteresseerd zijn in Javier.”

“Jullie weten niet waar hij is, dus dan moet hij wel degene

zijn die banken aanvalt voor AntiAmerica, dat bedoel je toch?"

"Alles wat we willen is dat hij zich bij ons meldt en met ons praat, zodat we hem als verdachte kunnen uitsluiten. Als hij zo onschuldig is als je zegt, kan dat toch geen kwaad."

Haar been trilde onder de tafel. "Je wilt dat ik hem voor jullie vind."

"Hier is de deal. We hebben genoeg bewijs van je kleine phishingoperatie om je in de gevangenis te gooien. Gelukkig voor jou moeten we met Javier praten. Aangezien jij de enige persoon bent waarmee hij contact heeft gehad, ben jij onze enige aanwijzing. We willen dat je hem te pakken krijgt, en ons helpt hem hierheen te brengen voor ondervraging."

"Dus ik ga vrijuit als ik Javier verlink?"

"We bieden je aan om alle aanklachten te laten vallen, onder voorwaarde dat je werkt als een vertrouwelijke informant, totdat je aan de bepalingen van de door jou te verlenen diensten hebt voldaan. Je begint met het opsporen van Javiers locatie en het inwinnen van alle informatie over AntiAmerica die je maar kunt vinden".

Een informant. Ze zou eigendom zijn van de FBI. Ze zou haar dagen doorbrengen met het verraden van Javier en wie dan ook, tot ze klaar waren met haar. Ze kon al dat geld dat binnenstroomde van haar oplichterij vaarwel zeggen. Hoezeer het aanbod Alanna ook tegenstond, het alternatief was veel erger.

Mensen zuigen je leeg als je dat toelaat.

Ze liet de stilte even op zich inwerken, voordat ze antwoord

gaf. “Laten we zeggen dat ik je help. Wat gebeurt er als Javier nergens te vinden is? Ga ik dan nog steeds vrijuit?”

Agent Palmer schudde zijn hoofd. “Sorry. Zo werkt het niet. Om onze hulp te krijgen, moet je helpen bij het onderzoek. Ofwel door ons naar hem toe te leiden, ofwel door ons informatie te verschaffen die ons helpt hem te vinden.”

Agent McBride kroop dichterbij, totdat ze bijna bovenop haar zat. “Ik hoop dat je nee zegt. Uit het bewijs dat ik zag, blijkt dat je een kleine dief bent die niet vrij rond hoort te lopen.”

Haar partner stond op uit zijn stoel en naderde vanaf de andere kant van de tafel. “Als je nee zegt, gooi je je leven weg. Dus neem even de tijd, en denk goed na voordat je antwoord geeft.”

Alanna pijnigde haar hersenen, aangestaard door de twee agenten. Weigeren te handelen als hun rat, betekende dat ze moest hopen dat een willekeurige rechter medelijden met haar zou hebben. Anders zouden gevangenisstraf en een strafblad haar duur komen te staan. Black hats moesten wat dat betreft constant op hun hoede zijn voor verklikkers, juist om deze reden. De meeste kinderen van haar leeftijd zouden bij de geringste hint op een verblijf achter de tralies meteen toegeven. Deze twee wisten gelukkig niet dat ze een derde optie in gedachten had.

Ze fixeerde zich op haar zwarte leren schoenen, net alsof ze diep over de beslissing nadacht. “Prima. Ik doe het wel.”

Agent Palmers gezicht lichtte op. “Je hebt de juiste beslissing genomen. Agent McBride en ik gaan naar buiten om de regelingen te treffen. Straks komt er iemand om alles met je te

bespreken.”

Ze grijnsde nog een laatste keer. “Ik kan niet wachten.”

Nadat hij de kamer had verlaten, boog agent McBride zich over haar heen om het laatste woord te kunnen hebben. “Hij heeft je misschien laten gaan, maar ik niet. Als we je linken kunnen aan de AntiAmerica hacks, gaat de deal niet door, en ga je naar de gevangenis. Als we bij je vriendje komen zonder je hulp, ga je ook naar de gevangenis. De klok tikt door.”

Alanna plofte in haar stoel nadat de deur achter de agent dichtsloeg. Met een beetje geluk haalde haar medewerking de schijnwerpers van haar af. Ze kon het niet riskeren dat Agent McBride of de rest van de FBI dieper in haar leven zou gaan graven. Phishing was niet haar enige zwendel. Maar gelukkig, zelfs als alles helemaal fout ging, wisten ze niet dat ze nog een troef in handen had.

Drugs

Jessica Bright. Geboren in Birmingham, Alabama, op 3 februari 2001. Rijbewijs afgegeven op zestienjarige leeftijd. Geen strafblad. Geen FBI die haar in de gaten houdt. Duidelijk meer te vertrouwen dan Alanna Blake, identiteitsdief. Ze had ook geen idee dat haar persoonlijke gegevens gestolen waren van een bedrijf voor medische dossiers in Zuid-Florida. Jessica was Alanna's reserve-identiteit.

Alanna hield een plastic kaartje met haar gezicht en Jessica's naam in haar handpalm. Eerder deze middag was ze bij haar lokale bankkantoor binnengewipt om haar stash voor noodgevallen op te halen. Uit het verborgen vakje in de haarborstel in haar appartement had ze de sleutel van een bankkluisje verwijderd. In de rechthoekige metalen doos zat alles wat ze nodig had om opnieuw te beginnen: Jessica's ID's en bankkaarten, extra geld, een burner, back-up laptop en USB-stick.

De bergplaats was oorspronkelijk bedoeld voor het geval dat er iets mis zou gaan met de politie of met een van haar klanten op de zwarte markt. Nu was het een middel om heimelijk berichten achter de rug van de FBI te kunnen versturen. De FCCU hield haar onder toezicht. Ze hadden spyware op haar laptop en iPhone geïnstalleerd, inclusief GPS-tracking. Dus geen privé e-mails, webbrowsing of telefoontjes met haar iPhone of laptop meer. Ze

kon alleen privé communiceren via een burner, reservelaptop of door middel van direct persoonlijk contact.

Ze stak de burner in haar zak, en stopte de ID's, de pasjes en het geld in haar handtas. De back-up laptop liet ze in haar bruinleren plunjezak zakken. Voordat ze naar deze straathoek reed, had ze de computer geladen met een softwarepakket dat ze speciaal voor deze geheime ontmoeting had gekocht. De rest van de spullen uit de stash bewaarde ze in het handschoenenkastje. Ze stapte met de tassen in de hand uit haar zwarte Toyota Corolla.

Er stonden twee rijen auto's stil voor een rood stoplicht. Ze glipte ertussendoor om de straat over te steken, en onderzocht daarna de scène om haar heen. Typisch een doordeweekse nacht op South Beach. Het verkeer op Washington Avenue kroop gestaag voort. Nog geen drukte buiten bij de neonverlichte clubs en winkels. De weinige mensen op de trottoirs bemoeiden zich met hun eigen zaken.

Voor zover ze kon zien, was niemand van de FCCU haar gevolgd. Agent McBride had gezworen dat haar mensen haar altijd in de gaten zouden houden. Alanna wist niet of ze die belofte waar kon maken of dat het weer een van haar psychologische spelletjes betrof. Het was wel duidelijk dat de FCCU-agent haar helemaal niet vertrouwde. Daar bleef ze Alanna aan herinneren tot het moment dat ze werd afgezet bij haar appartementencomplex.

Gelukkig had de FBI haar woning in een veel betere staat achtergelaten dan die van Javier. Een voordeeltje van het werken

als hun rat. Of ze het nu leuk vond of niet, hen gelukkig maken was nu haar fulltime job. Ze had berichten achtergelaten met vragen over Javier op zijn mobiele telefoon, bij zijn ouders, neven en vrienden. Dit, om de schijn op te houden dat ze zich aan haar deel van de afspraak hield.

Ze liep door tot aan het straatnaambordje en sloeg daarna de hoek om. Daar vertraagde ze haar tempo, bij het zien van een bord met felroze, krullende letters, die samen het woord *Serendipity* vormden. Het was vroeg in de avond. Er stond nog niemand buiten de club in de rij. De gespierde uitsmijter die voor de deur stond, streek met zijn linkerhand door zijn crew cut, en trok vervolgens zijn grijze jasje recht toen ze dichterbij kwam.

Alanna haalde Jessica's rijbewijs uit haar handtas. De gorilla rukte de ID uit haar hand. Hij hield de kaart tegen het neonlicht dat boven de ingang knipperde. Zijn ogen schoven heen en weer tussen de foto van het rijbewijs en haar gezicht. Hij kon staren wat hij wilde. Niemand zou het ooit als een vervalsing herkennen. Ze had het aangevraagd bij de RDW terwijl ze zich voordeed als de echte Jessica.

De bankrekeningen die ze op Jessica's naam had gezet, maakten gebruik van het sofinummer van een vijfjarig meisje. Het nummer was gestolen van hetzelfde bedrijf voor medische dossiers. Kredietagentschappen controleren de nummers niet. Alanna gebruikte de rekeningen niet om iemand anders op te lichten, dus ze hadden geen reden om achterdochtig te zijn. Wat het meisje betreft, het zou jaren duren voordat ze oud genoeg

was om zich te bekommeren om haar kredietverleden.

De uitsmijter gaf het rijbewijs terug, opende de deur en liet haar binnen. Ze ving een blik op van de stoïcijnse uitdrukking op haar eigen gezicht in de spiegel aan de ingangsmuur. De kick van de opwinding van gisteren was nog slechts een vage herinnering. De nasleep was een toestand van emotionele verdoofdheid, die haar het gevoel gaf geïsoleerd te zijn van de rest van de wereld. De perfecte gemoedstoestand om in een shishabar rond te hangen.

De lounge binnenin baadde in paars licht. Rode fluwelen banken en zwarte tafels stonden aan weerszijden van een met een rode loper bekleed looppad, waarvan zich aan het einde de bar bevond. De eigenaar had gekozen voor een weelderige Euro vibe in plaats van het gebruikelijke Midden-Oosten decor, waardoor de bar populair was bij rijke buitenlandse toeristen, maar ook bij de Russische maffia.

Binnen was het leeg, met uitzondering van twee stelletjes die met een zilveren waterpijp aan een tafel links van haar zaten, en Natalya aan de bar. Hoe minder mensen hoe beter. Minder kans dat FCCU haar verrassen kon. Ze verplaatste Jessica's rijbewijs in haar handtas en nam er toen twee briefjes van twintig uit. Nadat ze de handtas in de plunjezak had gestopt, keek ze heimelijk naar haar rechter handpalm.

De aanblik van opgedroogd bloed veroorzaakte een lichte rilling. Alanna had het grootste deel van de middag met haar vingernagels in haar huid geprikt. Ze had een plan bedacht om

haar beste vriend te manipuleren. Op zo'n lamme dag als vandaag was ze niet in staat om daadwerkelijk wroeging te voelen, dus nam ze genoegen met de door haar zelf aangebrachte variant. Terwijl ze naar de linkerkant van de bar liep, bewogen haar armen soepel heen en weer.

Natalya observeerde haar, ondertussen glazen op een dienblad plaatsend. Ze was midden dertig, maar ze zag er jong en goed genoeg uit om de laag uitgesneden zwarte jurk die ze droeg eer aan te kunnen doen. Het nieuwe, kortere, krullende, bruine kapsel paste prima bij haar leeftijd. Ze schepte ijs in een glas en vulde het met cola uit een frisdrankpistool. Ze was de laatste persoon op aarde die haar alcohol zou serveren. Niet dat Alanna ook maar aan één druppel behoefte had.

Natalya zette het glas met een vragend gezicht op de bar. "Je bent zo'n roekeloos meisje. Heb je mijn bericht om niet hierheen te komen soms niet gelezen?"

"Het is een noodgeval. Ik kan nergens anders terecht."

Nathalya keek geanimeerd. "Wat als Bogdan hier komt en je ziet?"

"Jij zei dat hij hier zelden of nooit komt."

"Hij komt af en toe nog wel eens langs. Zijn vrienden ook."

Alanna nam een slok van het glas en veegde haar lippen af. "Ze weten niet dat ik hier ben. Zolang ze me niet zien, ben ik veilig."

"Ik loog recht in zijn gezicht toen hij me laatst naar jou vroeg. Besef je wel in wat voor een moeilijke situatie je me nu plaatst?"

Alanna stak haar handen verontschuldigend in de lucht. “Het spijt me, maar ik maak het goed met je. Als je wilt, zal ik je vriendin weer bespioneren.”

“Ze is mijn vriendin niet meer.”

“Dat is maar goed ook. Weet je, je bent veel te goed voor haar. Als ze weer eens ruzie met je zoekt, laat je het me maar weten, dan zal ik de politie op haar afsturen.”

“Ik kan haar ook zonder jou wel aan. Je hebt niet nog een excuus nodig om in de problemen te komen.”

Alanna wees naar de gang links van de bar, die naar de VIP-ruimte leidde. “Is het goed als ik daarvan gebruik maak?”

Natalya rolde haar ogen. “Ja, maar uiterlijk tot negen uur.”

“Bedankt. Een vriend van mij kan hier elk moment zijn.”

“Denk eraan, geen minuut later. Mijn baas komt om een uur of tien. Als hij je daar ziet, zit ik flink in de shit. Hij is megastreng.”

“Hoezo streng? Je dealt recht onder zijn neus.”

Natalya liet beide handen op de bar rusten. “Hij weet het niet, omdat ik voorzichtig ben. Dat moet je ook eens proberen, voorzichtig zijn. Heb je het geld bij je?”

Alanna legde haar linkerhand op de bar. Natalya schoof haar een plastic zakje toe, in ruil voor de gevouwen biljetten. Ze stak het geld in haar zak, zonder de moeite te nemen om het te tellen. De recreatieve drugs waren bedoeld voor klanten die haar daar naar vroegen als ze aan het werk was. Alanna was niet meer een van de vaste klanten, maar ze stonden nog steeds klaar voor

elkaar.

Alanna bracht haar in contact met goedkope leveranciers op Phantom Zone – de zwarte markt site waar ze haar identiteitsgegevens verkocht. Natalya hield haar op de hoogte van Bogdan en zijn Russische maffiacohorten, verkocht haar af en toe een zakje wiet zonder winst te maken, en ging tegen haar tekeer over haar irrationele levenskeuzes. Dit keer miste Alanna de energie om er tegenin te gaan.

Nadat ze het plastic zakje in haar tas had gestopt, zei ze tegen Natalya: “Als Bogdan wel komt opdagen, waarschuw me dan. Dan ontsnap ik via de achterkant.”

“Ik zal een oogje in het zeil voor je houden. Doe er gewoon niet te lang over. Het is beter dat je er niet bent als het druk wordt.”

Alanna knipoogde voordat ze het glas van de bar pakte. “Je hebt iets van me tegoed. Bel me een keertje. Nu je vrijgezel bent, kunnen we eens lekker samen op je bank naar Netflix kijken.”

Natalya glimlachte schaapachtig. Ze had gelijk om zich zorgen te maken. Niet alleen omdat ze tegen Bogdan loog. Ze was zijn concurrente. Hij runde een drugsonderneming voor zijn Russische bazen, waarbij over lijken werd gegaan. Bogdan: Bulgaar, pezig, sterk, een op hol geslagen sociopaat met een temperament duizend keer erger dan dat van Alanna's moeder, alleen zonder het gegil en geschreeuw. Het borrelde bij hem allemaal net onder de oppervlakte. Dat stond te lezen in zijn ogen en geschreven op zijn woeste, agressieve gezicht. Hij was niet

iemand die je in de buurt wilde hebben als hij explodeerde.

Bogdan was de reden dat Alanna Jessica's ID aan de deur had laten zien. Misschien kon hij zich niet herinneren dat ze bestond, of hij zou haar niet vermoorden zodra hij haar zag, maar het was beter om voorzichtig te zijn. Als ze niet het vermoeden had dat de FCCU elke beweging van haar in de gaten hield, zou ze hier helemaal niet naar toe gekomen zijn. Iedereen die ze bij haar thuis of dat van henzelf zou ontmoeten, wekte de verdenking van de FBI op. Serendipity was een openbare gelegenheid waar ze met enige privacy kon rondhangen.

De TL-verlichting aan het plafond leidde haar langs de toiletten naar de VIP-ruimte. Een zware geur van luchtverfrisser drong diep in haar neusgaten, terwijl ze door de deur kwam. De kamer werd verlicht met dezelfde kitscherige paarse neon verlichting als buiten. Een ronde, rode, leren bank met stoffen kussens besloeg de helft van de kamer. Bijpassende leren stoelen en twee zwarte bijzettafels stonden aan beide zijden van de kamer opgesteld. Dunne scharlaken gordijnen hingen aan de randen van de bank, met in het midden een zwarte tafel.

Nadat ze haar drankje en Natalya's pakje op de middelste tafel had gezet, plofte ze op de bank neer. Uit de plastic zak haalde ze een paar wietzakjes. Dat het een scharrelplaats voor blowers was, vormde een extra reden om deze locatie voor de ontmoeting uit te kiezen. De FCCU zou niet al te enthousiast reageren als ze haar iets bij een straatdealer zou zien kopen. Ze nam het pakje vloeitjes uit haar tas en legde het op de tafel naast de zakjes,

alvorens aan de slag te gaan.

Minuten later werd ze onderbroken door een bericht van Brayden op haar burner. Hij mopperde dat hij te laat kwam door het verkeer, en vroeg waarom ze in South Beach had afgesproken. Hij had geen idee hoeveel moeite ze deed om hem buiten het bereik van de FBI te houden. Ze waren al op jacht naar één persoon die haar dierbaar was. Ze was echt niet van plan om hen op het spoor van haar beste vriend te zetten.

Nadat ze de joints gerold had, pakte ze haar aansteker en stak er een aan om haar zenuwen te kalmeren. Normaal gesproken rookte ze alleen als ze er helemaal doorheen zat. Als een soort van zelfmedicatie wanneer haar leven uit de hand liep. Dat kon je toch geen verslaving noemen, of wel soms? Tot voor kort was ze, dankzij haar vader, echt verslaafd geweest, en dat aan veel zwaardere drugs.

Tijdens de laatste jaren van zijn leven was hij, als hij dronken en met haar alleen was, geneigd zijn ziel bloot te leggen. De meeste van die dagen had hij het over de beledigingen die hij van zijn baas en collega's te verduren had gekregen, of over de laatste scheldpartijen van haar moeder. Eén bekentenis echter was in haar hoofd blijven hangen: *“Je bent mijn dochter. Ik hou meer van je dan van wat dan ook in de hele wereld, maar soms wou ik dat je nooit geboren was.”*

Na diep geïnhaleerd te hebben, liet ze zich achterover op de bank zakken met die hulpkreet van hem nog malend in haar hoofd. Hoe anders zou hun leven zijn geweest als ze zijn pijn

had begrepen zoals ze nu deed? Ze richtte haar aandacht op de twee joints die ze voor Brayden had bewaard. Met een beetje geluk deelde hij de behoefte van haar vader om onder invloed bekentenissen af te leggen.

Als hij bereid was om Javiers verblijfplaats vrijwillig te vertellen, zou hij dat inmiddels al lang hebben gedaan. Zijn favoriete medicijn moest zijn tong een beetje lossen maken. Het was niet de eerste keer dat ze info uit iemand probeerde te melken die wasted was. De truc was om de juiste snaar te raken in plaats van te verhoren. Hem een excuus geven om schoon schip te maken. Ze sloot haar ogen.

“Ik moet je iets vertellen.”

Alanna draaide haar hoofd met een ruk om naar de stem voor de bank. Brayden stond half over haar heen, met een vaal rood shirt en kaki short aan. Ze beantwoorde de diepe frons op zijn gezicht met een glimlach, en knikte vervolgens met haar hoofd in de richting van de middelste tafel ten teken van selfservice. “Ga eerst eens zitten en chill een beetje.”

Hij schudde zijn hoofd voordat hij zich aan de andere kant op de bank liet vallen. Nadat hij een van de joints oppakte, wees hij er met zijn vrije hand naar. Alanna haalde een aansteker uit haar zak en gooide die naar hem toe. Na het aansteken van de joint en het nemen van een trekje, bekeek hij het gladde rechthoekige stuk zilver. “Cool.”

“Vind je hem mooi?”

Hij knikte voordat hij de aansteker naar haar teruggooide.

“Het is volgens mij het enige mooie voorwerp dat ik ooit bij je heb gezien.”

Ze hield hem tegen het licht voordat ze hem in haar zak stopte. “De rest van mijn blingbling ben ik of kwijt, of ik heb het verpand.”

“Familie-erfstuk?”

“Nah. Heb ik gejat.”

Hij blies een rookwolk uit. “Waarom verbaast dat me niet? Maar goed, ik heb een bericht van AntiAmerica.”

“AntiAmerica?”

“Ze willen weten waarom je in Javiers appartement hebt ingebroken.”

Alanna ging verbaasd rechtop in haar stoel zitten. “Waar hebben ze dat gehoord?”

“Daarom sloeg de FBI je gisteren in de boeien, nietwaar?”

“Maar ik heb het tegen niemand verteld.”

“Ze willen ook weten wat je de FBI hebt verteld.”

“Wacht eens even. Hoe praat jij met AntiAmerica?”

Hij liet zijn schouders hangen. “Ze stuurden me een bericht via Javier.”

Eindelijk, de waarheid. “Dus je hebt met hem gesproken.”

“Ik wilde het je vertellen, ik zweer het. Maar hij liet me beloven tegen niemand iets te zeggen.”

Onder andere omstandigheden zou ze hem de huid vol gescholden hebben. Wekenlang had hij geluisterd naar haar verhalen over hun breuk. Als hij de waarheid eerder had verteld,

had ze niet in Javiers appartement ingebroken en was ze niet door de FCCU gearresteerd. Maar als ze nu tegen hem tekeer ging omdat hij de waarheid niet had verteld, zou dat gezien de situatie wel heel hypocriet zijn.

“Heeft hij je verteld wat er gebeurd is?”

Hij keek naar de gordijnen die boven zijn hoofd hingen. “Hij wilde het niet zeggen. Alles wat ik weet, is dat hij zich een tijdje gedeisd moet houden.”

“Vertel me waar hij is.”

“Ik weet het niet. AntiAmerica bood hem een plek aan om zich te verbergen, na hem te hebben gewaarschuwd dat de mensen in zijn buurt in gevaar waren.”

“Waarom helpen ze hem?”

Hij ademde een rookwolk uit en haalde zijn schouders op. “Geen idee. Ik ben degene die het de hele tijd over hen heeft, maar dat hij wat met ze te maken heeft, weet ik pas sinds kort.”

“De mensen van de FCCU denken dat hij betrokken is bij AntiAmerica.”

Zijn stem vervormde tot een piepje. “Je hebt met de FCCU gepraat?”

“Ze dachten dat ik ook connecties had met AntiAmerica.”

Hij kakelde met een hand voor zijn mond. “Haha! Jij en AntiAmerica? Heb je ze verteld dat ze verdomme hartstikke gek zijn?”

“AntiAmerica is de reden dat ze Javiers appartement in de gaten hielden. De FBI vroeg naar hen en Javier.”

Hij keek naar de joint tussen zijn vingertoppen. “Hebben ze jou gevraagd om hen te helpen hem te vinden?”

“Vraag je me of ik een snitch ben?”

“AntiAmerica beweert dat je dat bent.”

“En jij gelooft ze.”

Hij stak zijn knokige armen in de lucht. “Nou, je werd betrapt bij het inbreken in Javiers huis, en nu loop je als vrije vrouw rond en stelt me vragen over hem.”

“Ik verlink niemand voor hen. Ik heb je hier naartoe gehaald, omdat ik iets achter hun rug om gepland heb.”

Braydens benen gingen heen en weer terwijl hij haar woorden woog.

Ze had hem nog niet voor zich gewonnen. “Ik wil met Javier praten. De jongens bij de FCCU geloven dat hij en Paul deel uitmaken van AntiAmerica.”

“Waarom denken ze dat?”

“AntiAmerica gebruikte een exploit waar ze allebei aan werkten. Toen de FCCU naar Pauls appartement ging, vonden ze Terry, hij was vermoord.”

Hij sperde zijn ogen wagenwijd open. “Oh mijn God. Meen je dat?”

“Paul is een verdachte. Je kent alle kromme onzin waar hij mee bezig is. Het feit dat hij en Javier vermist zijn, laat het lijken alsof ze samenwerken.”

Hij gromde, “Misschien is het maar goed dat Javier wegliep.”

“Hij kan zich niet verbergen voor de FBI. Je weet hoe goed

van vertrouwen hij is. Paul zou misbruik van hem kunnen maken. Heb je met Paul gesproken?”

Hij schudde zijn hoofd. “Nee. Jij wel?”

“Paul beantwoordt mijn telefoontjes niet. Ik wil met Javier praten om te horen wat hij erover te zeggen heeft.”

“Je verspilt je tijd. Hij wil niet praten. Niet met jou, met niemand.”

“Alsjeblieft, Brayden.” Haar stem brak. “Ik maak me zorgen om hem. Hij stuurde een sms dat zijn leven in gevaar was.”

“Heeft Javier je ge-sms't?”

“Met zijn mobieltje. Hij schreef dat ik hem moest komen zoeken.”

Hij krabde met zijn wijsvinger achter zijn oor. “Javier liet zijn mobieltje achter in zijn appartement. Hij was bang dat iemand de GPS zou gebruiken om hem op te sporen. Hij gebruikt een burner, net als jij.”

Bij het doorzoeken van zijn huis had Alanna de telefoon inderdaad nergens gezien. “Weet je dat zeker?”

“Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Trouwens, hij heeft met niemand contact opgenomen, behalve met mij en zijn familie. Het kan hem niet zijn geweest.”

“Oké. Dit is eng. Brayden, laat me met hem praten. Alsjeblieft. Hij heeft ons nodig om de boel voor hem in de gaten te houden.”

Hij glimlachte naar haar. “Dat doe ik al voor hem.”

Ze draaide zich naar hem toe, zodat ze elkaar recht in de ogen keken. “Luister naar me. Ik zou Javier nooit verraden. Ik probeer

hem te beschermen.”

“Jij beschermt hem op jouw manier, ik bescherm hem op de mijne.” Hij pauzeerde even voordat hij zijn ogen neersloeg naar de zwarte laminaattafel. “Ik zal hem bellen. Op één voorwaarde. Je doet wat AntiAmerica vraagt. Beloof dat je uit de buurt blijft.”

Ze trok een boze grimas. “Je kiest hun kant.”

“Ik kies Javiers kant. Hij gelooft dat ze hem in veiligheid kunnen houden.”

“Je vertrouwt me niet. Daarom heb je dingen over Javier voor me verborgen gehouden.”

Het verwijt raakte hem niet in het minst. “We hadden allebei geheimen voor elkaar. Beloof je het of niet?”

Ze zuchtte. “Ik beloof het.”

“Ik zal het Javier laten weten. Als hij ermee akkoord gaat om te praten, sms ik je.”

Ze stak haar hand uit om zijn rechterhand vast te pakken. “Vertel hem alles wat ik heb gezegd over de FBI en Paul.”

“Dat zal ik doen.” Zijn kin beefde. “Het spijt me dat ik je niets over Javier heb verteld. Ik wilde geen geheimen voor je hebben, maar hij overtuigde me dat het voor iedereen het veiligst was.”

“Ik hou alleen mijn ogen voor hem open, ik zweer het.”

“Je hoeft me niet te overtuigen. Ik weet dat je niet helemaal helder kunt denken als het om hem gaat. Dus, ga je de FBI helpen om AntiAmerica ten val te brengen?”

“Zeg ze dat ik dat niet doe. Zolang ze Javier maar beschermen. Als ze hem verneuken, zal ik ervoor zorgen dat ze allemaal naar

de gevangenis gaan.”

“Ik zal het doorgeven.”

Haar blik gleed naar de paarse schittering van de lichten boven haar hoofd. “Dit is voorlopig de laatste keer dat ik je kan zien. Ik wil niet dat de FBI jou op het spoor komt.”

“Ik ook niet. Ik zou nooit zijn komen opdagen als ik het vermoeden had dat de fuzz jou aan het lijntje had.”

Brayden grijnsde nadat ze hem haar middelvinger had laten zien. Hij nam nog een hijs en ademde vervolgens langzaam uit. Alanna volgde zijn voorbeeld. Ze nestelden zich op de bank zonder een woord te zeggen. Het was precies zoals hij ooit opgemerkt had: er bestaat nooit zoiets als een ongemakkelijke stilte als je high bent. Dat kwam haar goed uit. Het was duidelijk dat haar vriend haar niet meer vertrouwde. En, als ze haar belofte niet nakwam, zou dat de wig alleen maar dieper drijven.

Spoofting

Alanna werd wakker door de ringtone van haar iPhone. Haar nek voelde stijf aan nadat ze haar hoofd van het kussen tilde. Oerstom. Out gaan in een door drugs veroorzaakte stupor maakte geen deel uit van haar plan. Nadat het muzikje was gestopt, keek ze naar Brayden die, met zijn gezicht naar beneden, aan zijn kant van de bank lag. Ze worstelde zich uit haar verdooving om de telefoon uit haar handtas op de grond te pakken, opende het beeldscherm en zag dat de beller een voicemail had achtergelaten.

Agent Palmer. Hij meldde zich om haar gerust te stellen dat, ondanks de belangstelling van zijn mensen voor Javier, haar veiligheid op de eerste plaats kwam. Hij waarschuwde haar dat de mensen achter AntiAmerica anti-regeringsgezinde fanatiekelingen waren die, om hun doel te bereiken, toevlucht konden nemen tot geweld. Aan het eind van de boodschap verklaarde hij, dat als ze ooit het gevoel had dat haar leven in gevaar was, ze hem dag en nacht mocht bellen.

Ze stond op van de bank met de telefoon in de hand. Hij leek aardig. Niet zoals die fascistische bimbo. Maar zelfs lowlifes konden aardig overkomen, totdat ze iets nodig hadden. Dan maakten ze zich opeens veel minder zorgen over jouw welzijn, maar meer over dat van henzelf. Het was slechts een kwestie van tijd voordat je een middel was om een doel te bereiken. De lelijke

kant van de menselijke natuur. Iedereen bedekte het, maar het lag klaar om tevoorschijn te springen.

Een piepje van haar iPhone. Er was een sms'je doorgekomen terwijl ze out was. Ze snakte naar adem bij het zien van Javiers mobiele nummer op het display. Omdat de FCCU haar berichten las, maakte ze zich zorgen over sms'jes met schadelijke informatie over haar of Javier. Ze raakte snel het scherm aan om de inhoud ervan te lezen: *“Alanna. Ik heb een geheim dat ik je moet onthullen. Alsjeblieft, probeer me te vinden. Ik zal je alles vertellen.”*

Drie teksten in drie dagen. Javier stuurde haar nooit eerder zulke cryptische berichten. Als hij zijn mobieltje niet had, wie was er dan aan het sms'en? Agent McBride en de FCCU? Het eerste sms'je kon bedoeld zijn om haar binnen te halen als informant. Misschien stuurden ze meer sms'jes, als extra motivatie om Javier te vinden. Wie het ook was, de afzender moest weten dat ze niet met een idioot te maken hadden.

Ze tikte snel een antwoord. *“Bewijs dat je Javier bent. Wat heb je me voor mijn laatste verjaardag gegeven?”*

Het duurde vijf minuten voordat ze een antwoord kreeg. Het bericht had geen woorden. Alleen een JPEG-bijlage. Ze opende een close-up van zichzelf, gekleed in haar zwarte bikini. De foto liet haar huiveren. Ze had hem maar met één persoon gedeeld: Javier. Een andere sms kwam kort daarna binnen: *“Ik ben Javier. Als je wilt dat ik meer van je geheimen onthul, dan kan ik dat. Probeer me te vinden. Of ik zal jou vinden.”*

Agent McBride had er niets aan om haar deze foto te sturen. Hij kon slechts van drie mogelijke bronnen gestolen zijn: Javier, de FCCU of Alanna's eigen harde schijf. In elk geval was deze man een verdomd goede hacker. Het moest wel een kerel zijn. De bikinifoto maakte het overduidelijk. Het donkere web zat vol met perverselingen zoals hij, die naaktfoto's en beelden van geïnfekteerde harde schijven en webcams op het web plaatsten.

Voyeurisme was een soort voorspel voor hen. Vernedering was het sluitstuk. Deze klootzak zou ongetwijfeld klaarkomen op elke aanwijzing van lijden of hulpeloosheid van haar kant. Ze stak de telefoon in haar zak. Een woedend antwoord zou hem alleen maar laten zien dat het hem gelukt was om haar gek te maken. Haar blik ging naar de deur, terwijl ze zich voorstelde dat Bogdan, de FCCU of de sms'er elk ogenblik naar binnen kon stormen. Ze kroop naar haar plunjezak en haalde er de back-up laptop uit.

Terwijl hij opstartte, schakelde ze de GPS op haar iPhone uit, voordat ze de locatiecache wiste. Ze kon niet toelaten dat deze gek al haar bewegingen zou volgen. De foto was geïnfecteerd met een virus. Dat wist ze zeker. Maar de berichten en de uitgeschakelde GPS trokken vast en zeker de aandacht van de FCCU. Ze moest haar dingetje met Brayden afmaken en er dan vandoor gaan.

Hij lag nog steeds in coma met zijn hoofd bij de rand van de bank. Nadat ze de exploit kit-app op haar laptopscherm had aangeklikt, kroop ze naast hem op. Zijn smartphone lag op het

kussen van de bank naast zijn linkerhand. Terwijl ze zich ernaar uitstreckte, controleerde ze of zijn ogen dicht waren. Zodra ze de telefoon veilig te pakken had, kroop ze terug naar haar laptop en typte een tekst in op het toetsenbord om deze naar zijn mobieltje te sturen.

Nadat ze op de link in het bericht had geklikt, werd de malware op zijn telefoon gedownload. De installatie voor Plan B was voltooid. Ze wiste het bericht. Het volgende meest recente bericht vermeldde een onbekend nummer. Haar nieuwsgierigheid kreeg de overhand. Toen de woorden op het scherm werden weergegeven, bedekte ze haar mond met haar hand om een kreet te onderdrukken. Brayden smakte met zijn lippen. Ze frommelde gehaast haar burner en laptop in de plunjezak, alvorens terug te keren naar zijn kant van de bank.

Ze schudde hem bij de schouders heen en weer, waarop hij met zijn ogen half open rechttop ging zitten. “Wat doe je nou?”

Ze duwde hem zijn telefoon in zijn hand. “We moeten hier verdomme weg.”

“Waarom? Wat is er gebeurd?”

“Geen tijd. Ik leg het je buiten wel uit.”

Brayden schold haar uit, terwijl zij hem dwong op te staan. Ze trok hem aan zijn arm om hem overeind te krijgen, en duwde hem vervolgens de deur uit. Haar hand hield zijn schouderblad vast terwijl hij zich door de gang sleepte. Langs de bar lopend zag ze, nog voordat ze met een “sorry” kon reageren, dat Natalya hen al in de gaten had, ondanks dat ze een drankje aan het mixen was.

Alanna keek rond in het hoofdgedeelte van de lounge. Trance muziek knalde uit de luidsprekers. Het publiek bestond hoofdzakelijk uit een internationale mix van stijlvolle millennials die gekleed waren alsof ze zich de te dure drankjes konden veroorloven. Er waren geen lege zitplaatsen. De helft van de mensen stond. De waas in de lucht was veel dikker dan bij binnenkomst. Ze probeerde de geuren van de gearomatiseerde shisha's die haar neusgaten vulden met haar handen weg te wuiven.

Brayden grijsde terwijl hij zijn heupen op de maat van de muziek bewoog. Ze keek hem boos aan, en jammerde vervolgens in zijn oor dat hij zich via de ingang aan de voorkant naar buiten moest haasten, en dat zij via de achterkant naar buiten zou gaan. Hij knikte ter bevestiging, en stapte vervolgens gemoedelijk over het hoofdpad in de richting van de kleine menigte die zich in het midden verzamelde. Doordat een vrouwelijke klant rakelings langs hem liep, verloor hij zijn evenwicht.

Hij viel al giechelend op een leren bank naast een goed geklede Oost-Europeaan en zijn date. Alanna wierp een blik op Natalya, die geërgerd keek, en gaf met een teken van haar hoofd aan dat ze de situatie moest verhelpen. De een meter negentig lange, ongeschoren man stond met gebalde vuisten op. Brayden straalde, zich niet bewust van welke dreiging dan ook, terwijl ze zich naar hem toe haastte. Ze tilde hem op aan zijn arm en verontschuldigde zich tegenover de norse Europeaan.

Vervolgens plaatste ze haar arm rond zijn middel en stuurde

hem naar de hoofdingang. Hij grinnikte terwijl ze zich een weg baanden over de volgepakte vloer. Ze waren net halverwege de deur toen de uitsmijter op hun pad verscheen. Hij keek hen met felle ogen minachtend aan. Alanna smeekte om vergiffenis voor Brayden en legde uit dat ze weggingen. De uitsmijter kookte van woede en sommeerde hen om meteen op te sodemieteren.

Ze knikte herhaaldelijk, voordat ze Brayden naar de voordeur trok met de uitsmijter achter hen aan. De rest van de weg naar de ingang waren alle ogen op hen gericht. De uitsmijter hield de deur voor hen open en gaf Brayden de goede raad om nooit meer een voet in de lounge te zetten. Buiten plaatste ze hem met zijn schouder tegen de zijkant van de ingang, voordat ze haar hoofd naar buiten stak, de straat in. Ze keek langs de handvol achterblijvers in de buurt van de club, naar alle mensen op de stoep.

Hij trok van achteren aan haar rechtermouw. “Vertel me wat er aan de hand is.”

Toen ze tevreden was omdat er geen dreigementen op de loer lagen, wees ze naar de Starbucks verderop in de straat. “Later. Wacht daarbinnen op me.”

“Ga je me vertellen – “

Ze gromde, terwijl ze hem bij de arm optilde. Nadat hij rechtop stond, gaf ze hem een zetje. “Ik ben vlak achter je.”

Brayden zwaaide een beetje heen en weer, maar bewoog stabiel genoeg om zonder hulp te kunnen lopen. Ze had nou niet bepaald een keuze. Het risico lopen dat de FBI hem met

haar zag, of haar vriend stoned alleen laten. Na vijf minuten wachten, waarbij ze lette op iedereen die haar in haar ogen verdacht voorkwam, liep ze achter hem aan. Een paar studenten een eindje verderop bekeken haar vol bewondering van top tot teen. Langs hen lopend, vermeed ze elk oogcontact.

In de Starbucks waren bijna alle tafels en stoelen bezet. Ze zag Brayden zitten bij een van de houten hoge krukken langs het raam. Hij hing met zijn rechter elleboog op het langwerpige tafelblad, waarbij zijn hand het volle gewicht van zijn hoofd droeg. De mensen om hem heen waren te druk bezig met hun koffie en hun laptops om ook maar enige aandacht aan hem te besteden.

Alanna tikte op zijn schouder en stak vervolgens haar hand uit. “Geef me je telefoon.”

Toen ze ongeduldig met haar vingers knipte, trok hij hem uit zijn voorzak. “Wat wil je ermee?”

Ze rukte hem de telefoon uit de hand en begon toen te snuffelen in zijn apps. “Ik bel een Uber.”

“Ik kan rijden –”

“Je kunt niet eens rechtdoor lopen zonder over compleet vreemden te struikelen.”

Hij stak zijn rechterhand op in haar richting. “Dat was jouw schuld. Waarom duwde je me verdomme de deur uit?”

“Ik kreeg een dreigend sms'je vanaf Javiers mobieltje.”

“Wat stond er in?”

Ze typte zijn locatie in de app zonder op de vraag in te gaan.

Zijn lippen vormden zich tot een grijns, terwijl hij met zijn hoofd weer op het tafelblad rustte. “Leer het verschil maar eens tussen mysterieus en onbeschoft.”

Alanna maakte zich minder zorgen over de foto dan de opmerking over het delen van privé-informatie. Zij was niet van plan in te gaan op de bedreiging voor wat betreft het delen van geheimen door Brayden. Ze had nog nooit met hem of iemand anders over haar persoonlijke verleden gesproken. Dit, ondanks het feit dat hij haar beste vriend was, en er altijd voor haar was geweest als ze helemaal in de put zat. Die vriendschap zou in gevaar komen als ze te privé met hem werd.

Ze gaf zijn telefoon terug. “Voel je je al beter?”

Hij kneep even met zijn ogen. “Ja. Mijn hoofd klaart op.”

“Je kunt beter buiten wachten. Je rit kan hier elk moment zijn. Kan ik erop vertrouwen dat je uit de problemen blijft?”

Hij duwde zich van het tafelblad af om op eigen benen te staan. “Kun je me vertrouwen? Zeg jij het maar.”

Alanna's kaak trilde. De opmerking had haar van de wijs gebracht. Terwijl hij in de richting van de ingang slingerde, waren de enige afscheidswaarden die ze nog kon bedenken: “Bel me als je van Javier hoort.”

Ze bestelde aan de bar een ijsslatte, terwijl Brayden naast een verkeersbord stond te wachten. Nadat ze haar drankje had opgepikt, zag ze hoe hij in een witte Civic stapte. Ze dronk van haar koude plastic beker, ondertussen naar haar parkeerplaats wandelend. Zodra ze de straat overstak naar haar Corolla, startte

een zwart busje aan het einde van het blok zijn motor. Ze stopte een minuutje om in haar tas naar haar sleutels te zoeken, voordat ze een vlugge blik op het busje wierp. Het was amper een paar centimeter van de stoeprand afgekomen.

Alanna stapte zo kalm mogelijk in haar auto. Ze stuurde haar Corolla weg van de stoeprand, waarna ze vol gas de straat op schoot, daarbij een naderende auto afsnijdend. Ze scheurde over de rechter weghelft en keek om de paar seconden in de achteruitkijkspiegel. Het zwarte busje volgde achter een paar auto's. Ze was kon zweren dat het de FCCU was, maar ze nam echter geen enkel risico.

Het busje volgde haar nog een paar blokken, voordat ze in het langzame verkeer terecht kwam. Ze accelereerde de vrije linkerrijstrook op. Een jeep schoot in de ruimte achter haar. Het busje liep in en ging achter de jeep zitten. De auto's naast haar vertraagden terwijl het stoplicht voor haar van groen in oranje veranderde. Ze knarste met haar tanden, en sloeg rechtsaf, net op het moment dat het licht op rood sprong.

Tegen de tijd dat ze op de oprit naar de A1A, richting het westen reed, was haar achtervolger nergens meer te bekennen. Eenmaal op de snelweg ging haar iPhone weer over, voordat ze hem uitschakelde. Ze wilde met niemand spreken, totdat ze veilig en wel in haar appartement zat. Als de FCCU ernaar vroeg, zou ze haar gedrag uitleggen als zijnde gefreakt door de sms'jes. Ze zou niet eens veel toneel hoeven te spelen.

Ze passeerde de binnenstad op weg naar de Dolphin

Expressway. Het rustige verkeer en de warme zeewind langs de Biscayne-baai maakten haar humeur er niet beter op. Haar voet bleef de hele weg naar de straat die naar haar appartement in oranje baksteen voerde, op het gaspedaal rusten. Ze trapte op de rem, omdat ze zag dat iemand in het midden van de weg ging staan. Haar koplampen beschenen Agent McBride. Nadat ze tot naast haar was opgetrokken, liet Alanna het raam zakken.

Voordat ze een zin kon uitspreken, greep Agent McBride de deur beet en kwam dichterbij. “Waarom nam je verdomme je telefoon niet op?”

“Ik heb hem uitgezet. Heb je de sms'jes niet gezien?”

Ze smakte een paar keer met haar kauwgom voordat ze antwoordde. “Ja. De volgende keer dat je vriendje contact met je opneemt, kun je maar beter naar informatie vissen.”

Alanna pakte de rand van haar autostoel vast. “Dat was Javier niet.”

“Dat was zijn mobiele nummer.”

“Hij kon mijn verjaardagsvraag niet beantwoorden.”

Agent McBride's vingers tikten tegen de deur. “Hij gaf je bewijs. De foto.”

“Een andere hacker deed zich als hem voor.”

Alanna dacht eerst dat het nummer misschien was gespoofd. Met een spoofing app zoals ze die eerder op haar burner had gedownload, konden de gegevens van de afzender worden gewijzigd om elk gewenst e-mailadres of nummer weer te geven. Maar hij was in staat om berichten te versturen en te ontvangen

met hetzelfde nummer, wat betekende dat hij waarschijnlijk toegang had tot Javiers mobiele telefoon.

“Dus wat, je hebt je GPS uitgeschakeld vanwege een enge sms?”

Alanna's ogen vernauwden na het zien van Agent McBride's zelfvoldane uitdrukking. “Ik heb de GPS uitgeschakeld, omdat mijn telefoon geïnfecteerd is met een virus.”

“Overdrijf je altijd zo als je vreemde berichten ontvangt?”

“Ik ken zijn soort. Ik ga er dag en nacht mee om.”

Agent McBride keek opzij en schudde vervolgens haar hoofd. “Oké, stel dat je gelijk hebt. Wie anders dan je vriendje zou de moeite nemen om je telefoon te infecteren?”

“AntiAmerica.”

“Waardoor ben je er zo zeker van dat hij niet AntiAmerica is? Als dat wel zo is, kun je maar beter doodsbang zijn. Het zijn koelbloedige moordenaars. We hebben getuigen die hun mensen in Pauls appartement gezien hebben, voordat zijn kamergenoot werd doodgeslagen.”

“Heb je bewijs dat Javier deel uitmaakt van AntiAmerica?”

“Waarom bescherm je hem nog steeds?” Ze verhief haar stem. “Hij dreigde je te komen opzoeken. Hij kende je nummer. Hij had je foto en zei dat hij nog meer geheimen kon prijsgeven. Over welke geheimen had hij het?”

Dit was nu juist het soort gesprek dat Alanna niet met haar wilde voeren. “Hoe moet ik dat verdomme weten? Het kan me niet schelen of je me gelooft. Iemand anders dan Javier stuurde

dat bericht en heeft mijn telefoon geïnfecteerd met malware.”

“Of je verspreidt meer van je leugens. Waarom ben je er zo zeker van dat je telefoon geïnfecteerd is?”

“Iedereen die goed genoeg is om die foto te stelen, kan hem besmetten met een virus, geen probleem.”

“Ik wed dat je vriendje goed genoeg is.”

Ze rolde met haar ogen. “Je zou achter Paul aan moeten zitten. Niet achter Javier.”

“Laat mij me maar zorgen maken over mijn onderzoek. Die twee werkten samen. We trekken ze allebei na.”

“Luister je wel? Paul laat Javier in de val lopen.”

“Ik ben niet Agent Palmer. Ik ben niet geïnteresseerd in de excuses die je hebt verzonnen. Je hebt gelogen vanaf het moment dat je je mond opendeed. Je vriendje is de enige reden dat je niet in de gevangenis zit. Doe je werk en vind hem.”

“Hoe zit het met de telefoon?”

Agent McBride stak haar rechterhand uit. “Geef hier. We zullen er naar kijken.”

Alanna gaf haar de telefoon vanaf de passagiersstoel. “Wat moet ik doen zonder telefoon?”

De FCCU-agent schudde haar hoofd. “Ik zweer het, de technologie heeft jullie kinderen nutteloos gemaakt. Ga naar je appartement. Wacht tot we contact met je opnemen. Totdat je telefoon is vervangen, kunnen we je niet traceren als die zieke vriend van je iets probeert.”

Alanna begon haar geduld met die achterlijke gladiool te

verliezen. “Klinkt alsof je al besloten hebt dat hij schuldig is.”

“Heb ik naar je mening gevraagd? Maak je maar zorgen om jezelf.”

Ze veegde haar lippen af voordat ze sprak. “Zijn we klaar?”

“Nee. De volgende keer dat je iets drastisch doet, zoals je GPS uitschakelen, laat je het mij eerst weten. Begrepen? Als ik je nog een keer moet opsporen, zal ik niet zo vriendelijk zijn.”

Alanna reageerde door op de knop om het venster te sluiten te drukken. Zonder de moeite te nemen om Agent McBride's reactie af te wachten, schakelde ze en reed vervolgens naar de parkeergarage. Na op de eerste de beste open plek te hebben geparkeerd, schreeuwde ze haar longen uit haar lijf. Ze was het zat dat mensen haar elke keer dwars zaten. Wat nog erger was, was dat ze niets terug kon doen.

“Beloof me dat wat er ook gebeurt, je niet hulpeloos zult eindigen zoals ik – een slachtoffer.”

Ze ramde met de achterkant van haar schedel tegen de hoofdsteun. De woorden van haar vader riepen herinneringen op aan de gevechten tussen hem en haar moeder. Zelfs op haar beste dag kon Alanna niet half zo goed manipuleren als zij. Haar moeder onderwierp haar aan allerlei vormen van emotioneel misbruik, behalve wanneer ze zich aan haar agenda hield, die haar op de sociale ladder omhoog moest brengen. De verbale mishandeling die haar vader onderging was nog veel erger.

Een herinnering die in haar hersenen stond gegrift, was uit tijd dat haar moeder probeerde haar tegen hem op te zetten. Na

een ruzie over het gebrek aan geld om naar een mooiere buurt te verhuizen, richtte ze zich tot Alanna terwijl hij wegstormde. “Je vader is gek. Wist je dat? Een psychiater stelde de diagnose Borderline Personality Disorder. Dat kun je toch wel zien? Dat er iets mis is met hem?”

Toen ze daar zwijgend stond, rolde haar moeder haar ogen. “Waarom vraag ik je dat eigenlijk? Je bent net als hij. Ik wed dat jij ook knettergek bent.”

Nog voor geen seconde miste Alanna het opgroeien onder hetzelfde dak met die volmaakte kwelling van egoïstisch cynisme, en een volslagen gebrek aan filter. Ze opende haar ogen en haalde vervolgens de USB-stick en Jessica's paperassen uit het handschoenenkastje. Bij het verlaten van de Corolla met zowel haar handtas als haar plunjezak, lette ze op iedereen in de garage die eruitzag als een FBI-agent.

Haar hart bonkte bij elke stap op weg naar de lift. De hele rit naar boven trommelde ze met haar vingers tegen haar linkerdij. Het was een beetje zenuwslopend om met een valse identiteit rond te lopen, terwijl ze onder toezicht van de FBI stond. Ze kon er niets aan doen dat ze er telkens aan dacht dat Agent McBride of een van haar FCCU-vriendjes zich in de schaduw verborgen hield, klaar om toe te slaan.

Eenmaal in haar appartement trok ze de laptop uit haar tas en dumpte de resterende inhoud op de eikenhouten salontafel naast haar bank. Een plastic kaartje gleed van de stapel op het bruine tapijt. De bloedvlek aan de randen veroorzaakte een huivering bij

Alanna. Haar eerste rijbewijs. Ze stak het onder de rest van de stapel. Dit was niet de tijd om pijnlijke herinneringen op te halen.

Zelfs zonder dat er plotselinge herinneringen opkwamen, beet de nostalgiebug haar al sinds de breuk met Javier. Ze had de afgelopen paar weken meer aan haar familie gedacht, dan in de rest van haar tijd in Zuid-Florida samen. In tegenstelling tot haar vader blokkeerde ze normaal gesproken elke drang om in het verleden te graven – vooral de meest verschrikkelijke momenten. Haar skeletten hingen niet in een kast. Ze had ze diep begraven in heilige grond, om nooit meer betreden te worden.

Ze zat op het einde van de bank met de back-up laptop op de salontafel. Ze had hem niet gebruikt, behalve voor het downloaden van een paar bestanden en apps, een half jaar geleden. Hij en de burner zouden veilig moeten zijn. Dat moest zo blijven. Haar gegevens moesten gecodeerd blijven. Niet-essentiële bestanden zouden elders worden opgeslagen. Browsen en berichtenverkeer zou beperkt blijven tot bronnen die ze vertrouwde.

Ze kopieerde de inhoud van haar USB-stick naar haar laptop. Jessica's gegevens. Bank- en creditcardrekeningen. Vervolgens zorgde ze ervoor dat al haar gegevens werden geback-upt door de gegevens die ze op haar laptop had naar de stick te verplaatsen. Het beste was om deze gegevens binnen handbereik te hebben voor het geval dat haar deal met de FBI verkeerd zou uitpakken. Dan zou ze Agent McBride laten zien hoe nutteloos technologie haar had gemaakt door recht onder haar neus te verdwijnen.

Maar een vluchtweg zou niet nodig zijn, zolang ze Javier te pakken kon krijgen. Ze zou hem ervan overtuigen om de lege plekken in te vullen voor al haar onbeantwoorde vragen, en met een beetje geluk hielp hij haar om van Agent McBride en de rest van de FBI af te komen. Ze opende de spoofer app op haar burner. Als Brayden loog over het contact met Javier, dan had ze Plan B klaarliggen.

Alanna stopte met typen op het toetsenbord van haar laptop, en haalde diep adem. Ze vermoedde dat Brayden geheimen voor haar had. Het stak haar om te horen dat hij haar loyaliteit in twijfel trok en zijn wantrouwen uitsprak. Maar ze had nooit verwacht dat ze de tekst die ze op zijn telefoon had gelezen zou tegenkomen: *“Hou die bitch uit mijn buurt, of je wordt niet betaald.”*

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.